

ZONDAG 39

Het gezag door God ingesteld

Psalm 34 : 8
Lezen: Genesis 9
Psalm 32 : 4, 5
Psalm 34 : 6, 7,
Psalm 119 : 5

Het Woord van God geliefden, dat wij in deze ure u willen prediken is naar zondag 39 van onze Heidelbergse Catechismus.

Vraag 104: Wat wil God in het vijfde gebod?

Antwoord: Dat ik mijn vader en mijn moeder, en allen die over mij gesteld zijn, alle eer, liefde en trouw bewijze, en mij hunner goede leer en straf met behoorlijke gehoorzaamheid onderwerpe, en ook met hun zwakheid en gebreken geduld hebbe, aangezien het Gode belieft, ons door hun hand te regeren.

In deze 39ste zondagsafdeling wordt gesproken over: Het gezag door God ingesteld. Dat gezagsvraagstuk is geen zaak van mensen, maar dat wordt:

1. Door God ingesteld
2. Aan de ouders en aan de kinderen
3. De Heere wil dat met Zijn zegen kronen

Wat een droevige geschiedenis hebben we zojuist gelezen uit het Woord van God en wat een vreselijk oordeel is er gekomen over de daad van één van de ontaarde zonen van Noach, Cham. Om deze éne zonde is zijn nageslacht onder die zware vloek gekomen. Hoewel het er verre van is, dat we de slavernij uit vorige eeuwen goed willen praten met deze vloek; want ik geloof, dat, nadat Jezus Christus aan het kruis gestorven is en Zijn bloed gegeven heeft voor de zonden der wereld, de middelmuur des afscheidsels tussen Jood en heiden is weggebroken en alle volken, blank en bruin en zwart en geel en rood, het Evangelie van Gods genade moet gepredikt worden.

De Heere heeft in de opdracht, die Hij aan Zijn discipelen gaf, geen enkele uitzondering gemaakt. Ze moesten heengaan en het Evangelie prediken aan alle creaturen. Toch is het waar, al is het, dat die vloek teniet gedaan is door het offer van de Heere Jezus Christus, dat er toch een vreselijke vloek gekomen is; die dan toch eeuwenlang op hem en op zijn nageslacht heeft gelegen. Welke was de zonde? Wel deze, dat hij de ordinantie van God

verbrak op de tweede wereld, juist de reden, waarom God de eerste wereld door water deed vergaan, want er was geen gezag meer. Iedereen sloeg iedereen dood. De aarde was vervuld met wrevel. Toen God dat zag, zei God: Het smart Mij aan Mijn hart, dat Ik de mens; dat Ik de wereld gemaakt heb. Ik zal ze nog honderdtwintig jaar de tijd geven en dan is het einde. En God heeft gedaan, wat Hij Zich voorgenomen had. Na honderdtwintig jaar is de eerste wereld vergaan.

Toen heeft God Noach en de zijnen op dat nieuwe aardrijk een plaats gegeven en wat gebeurt er? Noach is een landbouwer, hij maakt een wijngaard, hij perst druiven uit, hij drinkt teveel wijn en hij wordt dronken. Hij ontbloot zich in het midden van zijn tent. Cham, één van zijn zoons, voorwaar geen kind meer, hij was al getrouwd en hij had al een zoon, Kanaän, die mede een behagen had in zijn goddeloosheid, hij bespot zijn vader, die, hoewel een kind van God zijnde zich grotelijks bezondigde tegen de inzettingen des Heeren, die ook in het hart van Noach waren geschreven. Hij versmaadde het ambt, waarmee God zijn vader bekleedde.

Cham ging de weg van de eerste wereld. Geen God en geen meester. Mijn vader is tenslotte ook maar een zondaar. Mijn vader is tenslotte ook maar een man die het verkeerd doet. Dat was de achtergrond van zijn denken. Hij bespote zijn vader, die daar, en ik zeg het met nadruk, die daar in het overtreden van Gods geboden zich voor het oog van zijn zoon bespottelijk gemaakt had. Maar, dit gaf nochtans Cham geen recht om met zijn vader te spotten. En omdat God, die zonde waar de eerste wereld aan ten onder ging, bij de kiem wilde bestraffen, heeft hij Cham, heeft Hij de zoon van Cham, Kanaän vervloekt en gezegd: Vervloekt zij Kanaän; een knecht der knechten, zij hij zijn broederen. De allergeeringste slaaf zal hij wezen, omdat hij het gezag miskend heeft en omdat hij weer begonnen is op de wijze van de eerste wereld; om de orde, die Ik onder de mensen gesteld heb, te verbreken. Vandaar dat vreselijke vonnis, wat over hem gekomen is.

Maar gezegend, daarentegen Sem en Jafeth, omdat zij het gezag Gods gehandhaafd hebben. Ook, toen hun vader zich als gezagdrager onmogelijk gemaakt had. Toen hebben ze hem nochtans geëerd om hetgeen God op hem gelegd had en ze hebben hem, terwijl hij daar naakt in zijn tent lag, achterwaarts gaande met een kleed over hun schouder, bekleed, om zijn schande te bedekken en daarmee het gezag, waarmee God hem bekleed had, te eren. Dat ligt er achter. Ach, het was maar niet een simpele daad van goedwillendheid maar het was een erkenning van de verhouding, die God onder de mensen gemaakt heeft, ook al had die vader het verzondigd.

Ze hebben gezegd: Noach is tòch onze vader. Hij heeft verkeerd gedaan, natuurlijk, dat wisten Sem en Jafeth ook wel, dat het alzo niet betaamde voor Gods aangezicht, maar ze hebben de ongerechtigheid in liefde bedekt en hebben hem geëerd, zelfs in zulke omstandigheden. Daarom, zegt God: Gezegend zullen ze zijn. En die zegen, die heeft God net zo goed als de vloek over de zoon van Cham, Kanaän, doen komen, eeuwen en eeuwen lang.

Kom, treden we zo in gedachten nader tot het vijfde gebod van Gods heerlijke wet, die Hij op de Horeb hoorbaar heeft afgekondigd, voor de oren van Zijn volk, en geschreven in twee stenen tafelen en ook ons gegeven, opdat we ook door het onderricht, dat God ons daarin geeft, wijs zouden worden tot zaligheid. En dat de zegen van Sem en Jafeth ook over ons kome en de vloek die over Kanaän gekomen is, die ook wij ons meermalen onderworpen hebben, als we niet gehandeld hebben naar het heilig gebod, van ons afgewenteld worde. Door Hem, Die ook dit gebod volmaakt heeft volbracht, onze dierbare Borg en Zaligmaker. Dat dan de kennis van onze overtreding ons zou uitdrijven tot Hem, Die ook Zijn leven gegeven heeft om overtreders van dit gebod zalig te maken.

Het gezag is van God. God heeft het gezag in het Paradijs ingesteld. Gezag, dat is afgeleid van "zeggen". God heeft het voor het "zeggen". God is met het hoogste gezag bekleed en heeft de mens in een situatie van onderworpenheid aan Hem geschapen. Er was een verhouding tussen God en Adam, zodat Adam wist; God is mijn maker. Hij is boven mij. Hij is mijn Heere. Nee, dit was geen beklemmende band voor Adam en Eva. Dat heeft de duivel hen wijs gemaakt. De duivel heeft gezegd: Ach, word vrij, werp de teugels van je af; wees je eigen God, dan ben je gelukkig. We weten, waar het terecht gekomen is, toen ze die gedachten gevolgd zijn. Oorspronkelijk hadden Adam en Eva grote vrede, want het gezag waarmee God Zijn schepselen bestuurt en leidt en beheerst, dat is niet het gezag van de despoot, van de tiran, die de ander in zijn macht heeft en doet met die ander wat hij wil, maar dat is het gezag, van de Almachtige God, Die tevens een beminnelijk Vader is. Alles wat Zijn almacht wil, is Hem door Zijn liefde ingegeven.

Daarom, alles wat Hij van Adam en Eva vroeg, beoogde het hoogste geluk van deze mensen. Indien zij zich hielden aan het goddelijk gezag, dan zou hun gerechtigheid en hun vrede geweest zijn als een nooit aflatende stroom, als een altijd terugkerende golfslag. Altijd zou hun vrede bestendig geweest zijn. Want de mens is naar Gods beeld gemaakt en door ons te onttrekken aan Gods gezag, is de ellende in het leven gekomen. Toen we niet meer erkenden, dat ons waarachtig geluk bestond in het dienen van onze God, toen kwam de ellende over ons. En hoewel het waar is, dat wij van onze zijde ons volkomen van God hebben losgewrikt, zodat er geen enkel aanknopingspunt in ons leven meer is; zo kunnen we nochtans niet bestaan zonder God en heeft God in Zijn onbegrijpelijke barmhartigheid toch de laatste vezels die ons aan Hem bonden, niet verscheurd.

Het zou ook niet kunnen, of we het weten of niet. Zelfs de duivel leeft nog bij de gratie Gods. Hij zou niet kunnen bestaan, als God hem niet het leven gaf. Want, indien hij niet leefde uit God, zo zou hij God zelf zijn, zou hij geen schepsel meer zijn. Gelukkig is ook hij maar een schepsel. Dus ook de goddeloze mens, de mens die zich van God afwendt, heeft nog banden aan God, al ontkent hij het, al wil hij het niet weten, al wil hij er niet over aangesproken worden. Al zegt hij, er is geen God, ik bemoei me niet met

God. Dat hij dat zeggen kan, is een bewijs, dat God Zich nog met hem bemoeit. Dat hij tegen God kan opstaan, is een bewijs, dat God hem nog draagt. Hij heeft het leven nog, de adem en alle dingen. Zo heeft God, nadat we de verhouding met Hem van onze zijde kapot gemaakt hebben, toch de verhouding met òns niet doorgesneden.

Hij heeft gewild, dat er gezag, zeggenskracht zou zijn. De eerste gezagdrager, die God heeft aangesteld, die in Zijn naam zeggenschap heeft op deze wereld, dat is de vader en onlosmakelijk daaraan verbonden de moeder. Ik zeg dit in één adem. De Romeinen kenden wel het vaderlijk gezag, maar ze kenden niet het ouderlijk gezag. Gods Woord spreekt ons duidelijk van het ouderlijk gezag. In het vijfde gebod staat, dat we zowel vader als moeder zullen eren. Ook die heeft God tot gezagdraagster gemaakt in het gezin.

Zo heeft God dus de doorwerking van de zonden nog ingedamd en heeft tegen Adam en Eva gezegd: U bent gezagdragers. In Mijn naam zult ge uw kinderen opvoeden. Dat gezag hebben ze dus van God gekregen. Dat is heel lang ook duidelijk geweest in de gezinnen van de patriarchen. Vroeger, toen er nog geen koningen en nog geen rechters waren, was de vader koning. En de vader was ook rechter. Hij heerste en hij hield rechtspraak. Later, toen de mensen zich op de aarde vermenigvuldigden, heeft God andere leidlieden gegeven over de mensen, heeft Hij rechters laten aanstellen, die in de naam van vaders, van de patriarchen, van de gezinshoofden, recht zouden spreken. Maar de bron van het gezag, is God, Die dit gezag heeft overgedragen, maar natuurlijk niet uit handen gegeven. Want vader en moeder hebben geen absoluut gezag. Het gezag, wat vader en moeder uitoefenen, is het gezag dat ze van God gekregen hebben.

Dat bindt ook direct aan de inzettingen Gods. Ze mogen geen despoten zijn. Ze mogen maar niet willen, wat ze zelf willen. Ze moeten willen wat God wil, dat ze willen zullen. Ze hebben een afgeleid gezag, maar dan toch een waarachtig gezag, van God gekregen.

Er staat in Zondag 39; Wat wil God in het vijfde gebod en dan antwoordt hij: dat ik mijn vader en moeder en allen, die over mij gesteld zijn, alle eer, liefde en trouw bewijze. Dus het begint bij vader en moeder en het eindigt met allen die over mij gesteld zijn. Vader en moeder, 't is waar, de vader in een andere verhouding dan de moeder, maar beide gezagdragers. Die beiden, hebben we eer, liefde en trouw te bewijzen.

Wanneer dit niet gebeurt, zien we de verschrikkelijke gevolgen daarvan hier en daar in de Schrift getekend. We weten, hoe het gegaan is met de ontarde Absalom. Het zorgenkind van David, die hij beminde als zijn eigen ziel; maar die hem grijze haren en erger, die hem een zee van ellende bezorgde. Wat een smart heeft hij in zijn leven en in zijn sterven, zijn vader en zijn moeder bezorgd.

We weten hoe het gegaan is in het gezin van de hogepriester Eli; een man, die de Heere vreesde, maar hij was niet onberispelijk. Hij hanteerde het gezag niet, dat God hem gegeven had. Hij zag zijn zonen niet eens kwaad aan,

wanneer ze zich goddeloos aanstelden, bedienende de dienst des Heeren bij de tabernakel en het volk des Heeren deden dwalen. We weten, waar het ook met deze zonen op uitgekomen is. Ze zijn op één dag gestorven, met hun vader, hoewel die met zijn sterven een goede ruil deed; afgelost van zijn aardse ambt, mocht ingaan in de hemel der heerlijkheid. Maar die dan toch als een openbaring van Gods misnoegen, op één dag moest sterven met zijn twee goddeloze kinderen en dat op zulk een wijze.

Ja, de Heere laat ons niet in het onzekere, maar Hij zegt duidelijk ook nu nog: Wie vader of moeder vloekt, diens lamp zal worden uitgeblust in zwarte duisternis. De Heere heeft gewild dat vader en moeder zeggenschap zouden hebben, gezagdragers zouden zijn. Dat wordt uitgebreid in de Catechismus, met: "allen die over mij gesteld zijn". Op school, op mijn werk, in de kerk, ieder op de plaats die God ons gegeven heeft. Allen, die over ons gesteld zijn. Het begint bij vader en moeder, maar dan komt ook de meester, de juffrouw, de leraar, de lerares, de baas, de patroon, de werkgever, hoe we hem ook noemen willen. De overheid, die God gegeven heeft, volgens Romeinen 13, die we gehoorzaam moeten zijn. Niet alleen de goede, de godvrezende, maar ook, wanneer de Heere ons om onze afval goddeloze overheden geeft. Ook dan hebben we die overheden te erkennen en ons met een behoorlijke gehoorzaamheid aan de overheid te onderwerpen. Natuurlijk niet, als die overheid ons iets beveelt te doen, tegen het Woord van God, dan verliest die overheid, te dien opzichte, het gezag. Want, hoe kan nu een overheid zeggenskracht hebben, als ze niet die zeggenskracht uit de bron van het gezag ontvangt? Als ze iets doet, wat tegen Gods zeggen ingaat, dan verliest dat gezag haar waarde en haar kracht.

In zulke omstandigheden geldt het, Gode meer gehoorzaam zijn, dan de mensen. Maar overigens hebben we ons met behoorlijke gehoorzaamheid aan de wetten van de overheid te onderwerpen. Dat begint in het gezin en dat zet zich voort op de school. Waar het misgaat in het gezin, dat is de eerste cel in de maatschappij, daar gaat het ook zeker mis in de maatschappij. Want de Heere heeft aan dit gebod een belofte verbonden. Hij heeft gezegd, opdat het u welga en ge lang leeft in het land, dat de Heere u geven zal. Dat was Kanaän. Het betekent niet, dat elk kind gehoorzaam zijnde aan het ouderlijk gezag nu ook per se tachtig of negentig jaar zal worden. Daar zijn ook godvrezende kinderen vroeg gestorven. Het was ook niet alleen een belofte, die gold voor het volk van Israël in Kanaän; dan zouden we daar niets meer mee te maken hebben. Wij leven nu eenmaal niet in Kanaän. Maar Paulus heeft in zijn brieven gesproken over dit gebod en gehandhaafd, dat die belofte er nog aan vastkleeft.

Wat betekent die belofte dan? Wel, als de Heere zegt, dat we vader en moeder zullen eren en dan een lang leven zullen hebben in het land, dat de Heere ons geeft, dan bedoelt Hij daarmee, dat we dan als volksbestaan lang zullen leven. Dat is in Israël gebleken. Al die andere volken rondom, zijn reeds eeuwen weg. Hun naam is nauwelijks meer bekend. Maar het volk van Israël heeft

lang geleefd in het land, dat de Heere hen gaf. Dat houdt ook voor vandaag voor ons een les in. Een volk, waar het gezag ondermijnd wordt, waar geen eerbied meer is voor het gezag in het gezin, daar gaat ook de maatschappelijke verhouding er aan. Daar wordt het leven een chaos. Want als er geen gezag meer is, dan leven we als kuddedieren. Dan staat de ene helft tegen de andere helft op, dan verteren we elkaar. Dan hebben we geen lang leven in het land, dat de Heere onze God gegeven heeft. Een volk, waar het gezag ondermijnd wordt, waar de geest van de revolutie de boventoon viert, is zichzelf aan het verteren.

Daar tegenover een volk, waar die gezagsverhouding leeft, waar de overheden Gods dienaressen zijn, waar vanuit het gezin dat gezag hooggehouden wordt, daaraan vervult God Zijn belofte, lang te leven in het land, dat de Heere ons geeft. We moeten dus ook als ouders bijzonder in deze tijd op onze tellen passen en niet meegaan met de nukken van duizenden mensen, die de regels waarbij ons volk eeuwenlang geleefd heeft, zondermeer overboord zetten en menen door een meerdere verlichting en grotere kennis, de orde, die God in de wereld gesteld heeft, straffeloos te kunnen omkeren. Dat is ten ene male onmogelijk, omdat het gezag van God komt.

Ook, tussen man en vrouw heeft God een bepaalde verhouding geschapen. Hij heeft gezegd, dat de man het hoofd zal zijn van de vrouw. De vrouw is niet de mindere, maar zij is de andere. Zij is onder de man. Waar de vrouw zich niet onderwerpt aan het gezag van de man, kunnen we moeilijk eisen, dat de kinderen zich zullen onderwerpen aan het gezag van vader en moeder. Als kinderen in het gezin niet bemerken, dat de vrouw zich onderwerpt aan het gezag van de man, zullen ze ook de moeder vertrappen. Dat is onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Als de vrouw het gezag niet aanvaardt, dat God in de man gegeven heeft, zien de kinderen het slechte voorbeeld. Ze zullen het ook niet doen. En als de man niet in liefde voor de vrouw zorgt, zoals Christus voor de gemeente zorgt in waarachtige verloochening van zichzelf en in oprechte dienstvaardigheid, dan zullen ook de kinderen waardeloze leden van de maatschappij worden.

Maar, dat is geen natuurlijke verhouding, dat is een zedelijke verhouding. De man kiest zijn vrouw en de vrouw laat zich kiezen door de man. Maar de verhouding ouders kinderen, is een natuur-lijke verhouding. Niemand kiest zijn vader en zijn moeder. God heeft mijn vader en mijn moeder gekozen. Hij heeft mij uit mijn ouders doen geboren worden. Dat is een gegeven van God.

Ook onder de beesten is er een band tussen het ouderdier en tussen het jong. Maar, daar is geen sprake van gezag. Dat is alleen maar een kwestie van voeding. Als straks het dier groot is, als het vogeltje vliegen kan, dan vliegt het het nest uit, het is vrij, er is geen band meer met vader, met moeder. Zo gaat het met alle dieren.

Maar een kind, een mens, een redelijk wezen, heeft een natuurlijke band aan zijn ouders, die blijft. Al zijn kinderen zestig jaar en hun ouders negentig jaar, dan nog geldt het: Eert uw vader en uw moeder. Die band wordt niet

verbroken, als de kinderen zelf getrouwd zijn. Als ze het huis uitgaan, kunnen ze niet zeggen: Wat heb ik met vader te maken, ik ben mijn eigen baas. Daarom is het ook zo fout, in de wortel fout, als een kind wil gaan trouwen om vrij te zijn. Zodat vader en moeder niets meer over hem of haar te zeggen hebben.

Zulk een verlaten van vader en moeder draagt een verrotte wortel. Het kwaad zal zich straks openbaren in het leven van zulke kinderen, die hierin het gebod Gods hebben overtreden. En deze verhouding geldt ook in de maatschappij: dat vrij willen zijn, dat op de stoel van de directie willen gaan zitten; dat allerwege gelijkwaardig willen zijn met de leider van het bedrijf. Dat vindt zijn wortel in de paradijsrevolutie. Dat is maar niet het opkomen voor een rechtvaardige verdeling van de welvaart. O zeker, dat mag, daar zijn we allen zelfs toe verplicht om de misstanden uit de wereld te helpen, om de armoe, kon het zijn, weg te doen. En de rijken, zijn verplicht hun gaven in de dienst van de armen te stellen; want ze zijn slechts Gods rentmeesters; niet op communistische wijze maar op de wijze van Jezus Christus.

U weet toch het verschil wel tussen een communist en tussen Jezus. De communist zegt: al het uwe is het mijne, maar Jezus zegt al het Mijne is het uwe. Dat is het kenmerkend verschil. De communisten willen Jezus dus ook wel eens in hun kamp trekken. Tegenwoordig hoort men over Jezus spreken als over de grootste communist en de grootste revolutionair. Maar hier moet het al struikelen. Hij is niet begonnen met te zeggen: Alles wat jullie hebben is ook van Mij, maar Hij is begonnen te zeggen: Ik ben de goede Herder, Ik stel mijn leven voor Mijn schapen. Zo behoren ook christenen te wandelen.

Dit geeft geen recht aan een knecht om te zeggen: De baas heeft toch veel, ik zal er een deel van nemen. Ge hebt u aan de orde te houden, die God in deze wereld gesteld heeft. Dat geldt ook ten opzichte van onze overheid. Ook ten opzichte van onze overheden heeft God een relatie geschapen, die niet straffeloos kan worden overtreden. Ja, maar als de overheden dan niet regeren naar onze zin? Ach, daar is nog nooit een godvrezend volk geweest met een goddeloze overheid. Nog nooit. God geeft overheden naar dat het volk is. En als het volk wederkeert naar de Heere, dan gaat het als bij Israël. Als Israël tot de Heere riep in de benauwdheid der tijden en met belijdenis van schuld wederkwam tot God, gaf God zijn richter, die hen in Zijn Naam verlostte van hun vijanden en hen deed leven in een land van vrede en rust.

Als we goddeloze overheden hebben, nog goddelozer overheden, dan is dat omdat we als volk nog goddelozer zijn gaan leven dan onze vaders. Dan betaamt het ons als onderdanen niet om de regering van haar plaats te stoten, niet om in de weg van revolutie anderen op de troon te zetten, maar dan betaamt het ons, christenen, het aangezicht Gods te zoeken in ootmoedige belijdenis onzer zonden, of dat het God behagen mocht, het zware juk der tirannen over ons te verbreken. Opdat Hij ons andere overheden zou geven, die ons zullen leiden in het effen spoor der gerechtigheid. Zo zullen we ons houden ten opzichte van onze overheden en allen die God over ons gesteld

heeft. David wist, dat God Saul verstoten had en toch durfde hij zijn hand niet slaan aan de gezalfde des Heeren. Terwijl de Heere niets meer van Saul wilde weten en Saul niet meer antwoordde, zo durfde David hem nochtans niet doden en als één van de zonen van zijn zuster Zerúja, dat wel wilde doen, zegt hij: Wat, zult ge uw hand slaan aan de gezalfde des Heeren? Hij siddert en hij beeft. Hoe komt dat? Saul was ambtsdrager. David was gezalfd, maar hij wist te moeten wachten op de tijd, wanneer God hem op de troon zou zetten. Zie geliefden, dat we dan ook ten opzichte van onze overheid zo zouden leven.

En dan staat er verder: dat wij hen alle eer, liefde en trouw bewijzen. Er staat voorop: dat we hen alle eer zullen bewijzen. Nog voordat de liefde genoemd wordt, staat de eer. Ja; want liefde bewijzen we aan een persoon. Eer, bewijzen we aan een ambt. Al is de burgemeester helemaal niet zo'n lieve man en al is de koningin helemaal niet zo'n lieve vrouw, dan hebben we hen nog te eren, want ze zijn ambtsdragers. Verstaat u dat?

Liefde hebben we tot de persoon. We houden van moeder, want ze is onze moeder, maar we eren ze, omdat ze gezagdraagster is. Ook al zou het niet zo'n lieve moeder zijn. Ook, al zou ze hard en streng zijn. Ook, al zou ze vele fouten en gebreken hebben, dan nog gebied God, dat we haar eren zouden als gezagdraagster. Dat geldt natuurlijk ook voor vader. Denk daar goed aan, jongens en meisjes, want als er eens iets scheef is tussen jullie en je ouders, dan is al gauw het antwoord: Ja, maar mijn vader begrijpt me ook niet. Of, mijn moeder, dat mens, en dan krijg je een heel relaas.

Daar staat: God wil, dat u hen eren zult. Ook al zou u gelijk hebben in het aanwijzen van de gebreken van vader en moeder. Al zouden alle mensen zeggen: ja, die kinderen hebben toch gelijk, die moeder is toch een ontaarde moeder en die vader is toch een harde tiran. Dan nog, zijt ge aan God verschuldigd hen te eren en God te bidden, of Hij uw ouders bekeren wil. Opdat ze weer leven mogen naar de regel van het Woord van God en hun kinderen de liefde zouden bewijzen, die ze schuldig zijn hen te bewijzen.

Dit geeft natuurlijk geen vrijbrief aan de ouders om maar raak te leven. Ook van de ouders heeft Paulus gezegd, dat ze hun kinderen niet tot toorn moeten verwekken. Ze moeten hun kinderen geen last opleggen, te zwaar om te dragen. Ze moeten voor hun kinderen boven alles zorgen, ze opvoeden. Dat is veel meer dan voeden. Voeden, dat doen de dieren hun jongen ook. Maar opvoeden, dat is die levensrelatie van twee schepselen, die God met verstand en wil heeft begiftigd. Waar de een het heil zoekt, het waarachtig heil, voor ziel en lichaam, voor tijd en eeuwigheid, van de ander. Natuurlijk, daarin speelt ook voeding een rol, maar dat is een ondergeschikte rol. De opvoeding is ontzettend veel meer. Dat is een kwestie van jezelf geven, van jezelf opofferen. Dat is een kwestie van liefhebben. U weet: liefde is geven, zonder te hopen terug te ontvangen.

Denk er om, opvoeden in liefde is heel wat anders, dan met allerlei liefdoenerij altijd de kinderen het naar de zin willen maken. O nee, het kan een kwestie van liefde zijn om de stok te gebruiken. Salomo heeft gezegd, dat

we de roede van de rug van de jongeling niet weren zullen. En de Heere, zegt Zelf, dat Hij degene die Hij liefheeft, kastijdt. Laat het niet in toorn zijn, laat het met mate zijn. Laat het zo zijn, dat we het doel voor ogen houden. Niet om onze wraak te koelen. Niet om nu eens even te laten merken, wat wij kunnen, maar laat het kind bemerken: O, het kan niet anders, ik doe mezelf pijn als ik je sla, maar ik kan het niet laten, anders zou je verloren gaan. Je zou doorgaan op de weg van mij af en dat is de weg van God af en daarom kastijdt ik je. Dan zullen we ook als ouders, zodra het berouw getoond wordt een open hart hebben om, als die vader van de verloren zoon, op de uitkijk te staan of het geslagen kind nog niet wederkeert.

Ontaarde ouders zijn ouders, die nooit straffen, en ouders, die altijd straffen. Ontaarde ouders, zijn ouders die het kind wanneer het belijdenis doet van de overtreding niet als een vader en als een moeder hartelijk terugnemen. Als kinderen hebben we dus onze ouders te eren en we hebben hen liefde te bewijzen, altijd! Natuurlijke liefde, vindt u ook in China nog. Dat vindt u ook in landen, waar het christendom niet heerst. Maar bovenal liefde om Christus wil, christelijke liefde, omdat God hen gezagdragers gemaakt heeft en omdat daarin Gods goedheid openbaar komt.

Zingen wij eerst nog van Psalm 34 de verzen 6, 7 en 8.

Dan staat er tenslotte en ze alle trouw bewijzen. Trouw bewijzen aan onze ouders. Als we nog bij onze ouders thuis zijn, als onze ouders nog voor ons werken, als onze ouders het mogelijk maken, dat we kunnen leren misschien, als ze hun krachten besteden, soms hun avonduren om ons een plaats te geven in deze maatschappij. Trouw bewijzen, maar bovenal trouw bewijzen, als we niet meer afhankelijk zijn in maatschappelijke zin van onze ouders. Er is een spreekwoord, dat zegt: Trouw moet blijken. Ach, zolang je van je vader en moeder afhankelijk bent, dan gaat het nog wel zo'n beetje, maar ook als je straks zelfstandig wordt en ook als je vader en je moeder gaan behoren tot de "afgaanden" onder de mannen en onder de vrouwen. Als ze gebreken gaan vertonen, als ze hun gedachten niet meer bij elkaar hebben, als ze dement worden, als ze lastig worden. Trouw bewijzen, niet door mooie woorden te spreken, niet alleen maar een zoen geven, als je hen maar eenmaal in de week komt bezoeken, dat is erg goedkoop. Trouw bewijzen, dan, als zij je hulp nodig hebben, je steun, je raad, bovenal je gemeenschap en je liefde. Trouw bewijzen, zullen we er aan denken? Het blijven onze ouders. Zal je het nooit zeggen, ach, dat lastige mens of die lastige man, of je kan toch niet meer met hen omgaan. Trouw bewijzen, waarom? Wel het belijft God om ze met gezag te bekleden, totdat ze sterven.

O, hoeveel kinderharten hebben, na hun bekering, als hun ouders er niet meer waren, uren doorgebracht in bittere smart, als ze overdachten de overtreding van dit gebod ten opzichte van hun ouders. Wat een bitter verdriet kan er in het hart der kinderen ontwaken, als ze later bedenken, welke smart ze hun

ouders hebben aangedaan; vooral als ze tegen de raad van hun ouders de leer, die naar de godzaligheid is, verlaten hebben. Want het is erg als een kind niet wil doen, wat vader en moeder willen op maatschappelijk gebied of natuurlijk gebied, we hebben allen onze idealen; maar het is het allerergste voor een vader en voor een moeder, als ze zien, dat kinderen te dezen opzichte zich aan het gezag van vader en moeder onttrekken en de kerk verlaten, de waarheid verlaten, het volk van God verlaten. Als het aan hen vervuld wordt: Die ver van U de weelde zoekt, die vergaat eerlang en wordt vervloekt. Dat is de allerdiepste smart. O, kinderen, ik vraag het je, ik smeeke het je om Christus wil: doe je ouders die smart niet aan, want ze waken voor je ziel. Er is geen bitterder kruis voor vader en moeder te dragen, dan dit kruis, dat je de waarheid verlaat die naar de godzaligheid is. Want, indien je ouders ernst maken met de dienst des Heeren, met de vreze Gods, dan hebben ze het in hun eigen leven ervaren, dat er geen ongelukkiger mens is, dan een mens zonder God. Dan hebben ze ook ervaren, dat er geen gelukkiger mens is, dan een mens, die in al zijn noden op de Heere vertrouwt. En daarom, wilt ge uw ouders ten diepste smarten, wilt ge hen het grootste leed bezorgen, dat ge hen in de wereld bezorgen kunt, dan moet ge van de waarheid afdwalen, van het Woord van God weggaan. Maar omgekeerd, ach, wanneer ge u bij de waarheid houdt en uw ouders bemerken, dat ge genegenheid hebt tot het Woord van God, dat het in uw ziel ingaat, zo zijt ge een kind, dat uw vader en uw moeder tot blijdschap zijt. Een sierlijke kroon, zelfs in de dagen van hun grijsheid. Nu, daar staat verder: En mij aan hun goede leer en straf met behoorlijke gehoorzaamheid onderwerpe. Die gehoorzaamheid moet dus behoorlijk zijn. Niet tegen wil en dank, maar behoorlijk. Door de liefde geslepen en met hun zwakheid en gebreken geduld hebben, aangezien het God belijft ons door hun hand te regeren. Zo wil de Heere het. Dat is het einde van alle tegenspraak. Met hun zwakheid en gebreken geduld hebben. Niet alleen met de gedachte, van: ach wat zal mij straks overkomen, als ik oud zal worden. Dat is een onzuivere beweegreden, dat is egoïstisch. Dan willen we vader en moeder nog wel een beetje helpen, want dan hopen we straks, als wij oud zijn door de kinderen ook geholpen te worden. Dat is slaafs, wettisch, onzuiver. Maar hier staat de zuivere beweegreden, aangezien het God belijft ons door hun hand te regeren. Door vaders met gebreken en door moeders met gebreken. Het belijft God, God wil het. Dat is de zuivere beweegreden, ook al zou ik dan iets moeten doen, wat ik onredelijk vind. Ook al zou ik iets moeten ondergaan, wat hard is, wat verkeerd is. Maar indien ik het draag, omdat het God belijft heeft mij door hun hand te regeren, dan zal de Heere in mijn leven het kwade in het goede veranderen. Dan zal de Heere in mijn leven, datgene wat ik dan om Zijnentwil draag, ook van die lastige vader en van die moeilijke moeder, mij ten goede keren. Dan zal God het kruis, wat ik om der zonde wil dragen moet, mij ten goede aanwenden. Want ook hierin zal het openbaar komen: hoe lief heb ik uw wet, zij is mijn betrachting de ganse dag. En als we dan zo het gezag Gods over ons erkend

hebben, zullen we ook dagelijks ervaren geen kind te zijn, zoals we behoren te zijn. Geen knecht te zijn, zoals we het moesten zijn. Maar ook geen vader of moeder te zijn, zoals God ons als ambtsdrager heeft aangesteld. En geen baas of patroon te zijn, die naast het maatschappelijk heil ook zorgt voor de geestelijke noden van degenen, die bij mij werken. Als we dan doordrongen zijn van ons tekort, als smart dan onze ziel vervult; omdat we anders hadden moeten zijn voor vader en voor moeder, voor onze jongens en voor onze meisjes, kom vluchten we dan samen met de nood van onze ziel naar Hem, Die ook voor dit gebod genoeg gedaan heeft. In Zijn jonge jaren, stond reeds van Hem geschreven, dat Hij zijn vader en moeder gehoorzaam was. Maar ook, toen Hij in grote ellende hing aan het hout der smarte. Eer Hij Zich beklaagde over het lijden dat over Hem kwam, dacht Hij aan Zijn grijze moeder, door wiens ziel een zwaard ging, toen haar Zoon hing te verbloeden aan het schandhout en Zijn lieve discipel toevoegde; Zie uw moeder. Johannes, zorg voor haar, het is voortaan uw moeder. Bemin ze, neem ze in uw huis, doe ze wat Ik aan haar niet meer kan doen, want het is Mijn moeder. Die stervend gezorgd heeft voor Zijn oude moeder en daarin Gods wet heeft volbracht. Wanneer we dan zien, dat Christus Jezus, alzo aan het recht Gods genoeg heeft gedaan, dan buigen we ons schuldig hoofd en leggen het neer aan Zijn hart en smeken Hem om kracht om voortaan een trouwe zoon te zijn. Om voortaan een liefhebbende dochter te zijn, om voortaan een vader en moeder te zijn die waarlijk is: gezagdrager om Christus wil. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.